

Είδα: την ομάδα «Κανιγκούντα» στην παράσταση «Κύκλοι/Ιστορίες»

05 Απριλίου 2013

Οι ερμηνείες διακρίνονταν από έντονη σωματικότητα που τόνιζε στα σωστά σημεία το κείμενο και απαιτούσε από τον θεατή διαρκή αποκωδικοποίηση μηνυμάτων.

Με εξπρεσιονιστικό τρόπο και ιδιαίτερη έμφαση στην σωματικότητα ανέβασε με την «Κανιγκούντα» ο Γιάννης Λεοντάρης το ιδιαίτερο έργο του Ζοέλ Πομμερά «Κύκλοι/Ιστορίες», που απέσπασε το βραβείο Μολιέρος το 2010 και παίχτηκε με μεγάλη επιτυχία στο θέατρο του Πίτερ Μπρουκ «Bouffes du Nord». Το σπονδυλωτό έργο αποτελείται από πολλά μικρά επεισόδια, στιγμές της καθημερινής ζωής που τοποθετούνται χωρίς κάποια συνοχή διάσπαρτα μέσα στους αιώνες. Όλες τους στο βάθος μιλούν για το τέλος του ανθρωπισμού, και την διάβρωση του από τον καπιταλισμό.

Ο Πομμερά προτείνει να διαβάσουμε το σύνολο αυτών των ιστοριών ως ένα συλλογικό δράμα. Όλοι οι ηθοποιοί της ομάδας (Γιάννης Αναστασάκης, Ανθή Ευστρατιάδου, Ευθύμης Θέου, Μαρία Μαγκανάρη, Παναγιώτης Παπαϊωάννου, Ρεβέκκα Τσιλιγκαρίδου και Γιώργος Φριντζήλας) ως ακούραστοι εργάτες συμμετείχαν σχεδόν όλοι σε κάθε επεισόδιο. Τα ρούχα των περισσότερων ήταν ολόσωμες φόρμες εργασίας σε όποια εποχή κι αν αναφερόταν. Ήταν εκείνοι που έπαιζαν τους απλούς πολίτες, τον λαό. Ενώ, ένας χιτώνας για τον αυτοκράτορα, ένα φαντεζί φόρεμα για την βασίλισσα ή ένα σημερινό κοστούμι για το αφεντικό- γιάπη, αναλάμβαναν να «φωτίσουν» το πρόσωπο που κατέχει την εξουσία σε κάθε επεισόδιο.

Μοναδικό σκηνικό ένα ταμπλό που αναφέρει σκόρπιες ημερομηνίες και πιθανότατα αφορούν την σειρά παρουσίασης του κάθε σύντομου επεισοδίου. Και μια εικόνα δάσους σε βιντεοπροβολή. Πολλές φορές τα επεισόδια σκηνοθετούνταν σε κυκλική διάταξη, δικαιώνοντας έτσι και

τον αμφίσημο τίτλο του έργου «Κύκλοι/ Ιστορίες».

Οι ερμηνείες διακρίνονταν από έντονη σωματικότητα που τόνιζε στα σωστά σημεία το κείμενο και απαιτούσε από τον θεατή διαρκή αποκωδικοποίηση μηνυμάτων. Είναι προφανές πως η ομάδα Κανιγκούντα επιχειρεί να εφεύρει μια νέα σκηνική γλώσσα επί σκηνής που έχει πράγματι ενδιαφέρον.

Από τα πιο ενδιαφέροντα και διασκεδαστικά σημεία, εκείνα στα οποία μεταφερόμαστε στο σήμερα και ένας κομπέρ (απολαυστικός στον ρόλο αυτό ο Θέμης Πάνου) με προβολείς και γαρύφαλλο στο πέτο που παραπέμπει σε λαϊκό τροβαδούρο, υπό τους φωτισμούς μιας ντισκομπάλας απευθύνεται σήμερα, σε εμάς, στο κοινό.

Η μεγάλη διάρκεια της παράστασης που αγγίζει σχεδόν τις δυόμισι ώρες, σε συνδυασμό με τις δυσκολίες (δεν είναι απαραίτητα κακό πάντα αυτό) πρόσληψης που εκθέσαμε παραπάνω, ενδεχομένως να κουράσουν μερίδα του κοινού. Το έργο που ενθουσίασε το γαλλικό κοινό τρία χρόνια πριν, έχει βεβαίως ενδιαφέρον και για εμάς. Δεν ξέρω όμως εάν μπορεί να ενθουσιάσει το κοινό της Αθήνας που βιώνει ζητήματα στην καθημερινότητα του πιο «επείγοντα» και φλέγοντα από αυτά που αναπτύσσονται. Είναι αυτά που είχε με μεγάλη επιτυχία χειριστεί η ίδια ομάδα, η «Κανιγκούντα» δύο χρόνια πριν στον ίδιο χώρο, στην Μικρή Σκηνή της Στέγης Γραμμάτων & Τεχνών, μιλώντας για τα δικά μας «οικεία δεινά» μέσα από την παράσταση «Πόλη-Κράτος». Τέτοιες δουλειές περιμένουμε ανυπόμονα να μας χαρίσουν και στο μέλλον.

Έλενα Γαλανοπούλου (tospirto.net 5/4/2013)

http://tospirto.net/theater/ive_seen/12427